

SZTRÓK UTÁN

Az olajfesték szaga felejthetetlen.

A tubusból először az olaj lép elő, majd a festék.

A kettő egymásé, teljes átfedés:

árkádiái olaj, bíborcsiga, az akarat nyugalmat kíván.

– Zaj van, hallod?

– Hallgass, az eresz hangtalan!

Nem tudok szabályosan nyelvet öltetni,

a nyelvem balra húz. Két ágy között

vándorolok az éjszaka közepén.

A kettő között van egy harmadik:

egy gondolat, mely mindig elvetél.

A Genezáret tava újra megtelik.

Vár ott a pálmaág, a partra vetett hal.

A falaknak nincs idejük kiszáradni két eső között.

A LEJTŐN

Ez erre dől, arra én megnyugszom.
 A tomport átformálni csak behúnyt szemmel lehet.
 Éber igyekezettel semmire sem megyek.
 Ez pygmalioni munka, igazi varázslat.
 A néma szobor rejtett vonulat. Egyszer
 az elefántcsont testről leválva akaratlan,
 piros almák gurulnak felém,
 gyümölcsöt kínál a lejtő,
 de senki nem hajol le érte.

